

forslag, og jeg ved ikke en Gang, om Bestyrelsen har nægtet det. Det kender jeg ikke, for jeg har ikke været Medlem af Bestyrelsen eller været til Stede ved dens Forhandlinger. Men Partiet har i alt Fald som saadant ikke haft Lejlighed til at tage Stilling til dette Spørgsmaal.

Men selv om saa var — jeg skal ikke opholde mig videre ved det —, er der ikke noget mærkeligt i, at Venstrereformpartiet nu, efter at vi have gennemført Lønningslove overalt, kan jeg sige, eller saa godt som overalt — vi have kun ganske enkelte tilbage, saa have vi gennemført Lønningslove overalt i hele Administrationen — er med til, at der gives Lønninger for disse Embedsmænd. Det er jo sikkert i ærede Medlemmers Minde, hvorledes vi forud for 1900 og 1901 havde en stærk Forhandling her i Rigsdagen om Forbedring af Embedsmændenes Lønninger, navnlig Statsbanedriftens Lønninger, og hvorledes vi i 1901 i Foraaret gave en midlertidig Lønningsforbedring til de mindst lønede, indtil vi kunde komme til at gennemføre Lønningslove for alle Afdelinger af Administrationen.

Efter 1901 have vi nu faaet gennemført saadanne Lønningslove for saa godt som alle Afdelinger indenfor Administrationen, og jeg skal nævne disse eller de fleste af dem i alt Fald. Vi have gennemført Lønningslov for Gymnastiklærere ved Statens lærde Skoler — 31. Januar 1902 er Datoen —, Underofficerernes Lønningslov ved Hæren af 14. Februar 1902 og ved Søværnet af 15. Februar 1902, Lønningslov for farmaceutisk Lærestanstalt af 15. April 1902, Lønningslov for Grænsendarmeriet af 28. April 1902, Lønningslov for Universitetskvæsturen og Sorø Akademi af 23. Marts 1902, Loven om Tillæg til Skolelovens Tjenesteaalderberegning af samme Dato, Postlønningsloven af samme Dato, Lønningslov for Toldvæsenet af 19. December 1902, Lønningslov for Telegrafvæsenet af 19. December 1902, Lov om Pensionering af Underbefalingsmænd af samme Dato. Saa er der Lønningslov for meteorologisk Institut af 7. April 1903, Lov om Statsbanernes Ordning af 15. Maj 1903, Lov om Lønninger for Lærere og Overlærere ved Statens højere Almenskoler af 13. November 1903, Lov om Lønninger ved Statsseminarierne af samme Dato, Lov om Statskovvæsenets Lønningsforhold af 29. Marts 1904, Lov om Ændring i Lov om Folkeskolen af samme Dato og Lov om Løn-

ninger for Vandbygningsvæsenet af 1. April 1905.

Jeg er ikke sikker paa, om jeg har faaet dem med alle sammen. Men denne lange Liste viser allerbedst, hvorledes baade Administration og Rigsdag have været enige om Nødvendigheden af at gennemføre Lønningsforbedring for alle Dele af vor Embedsstand. Naar man nu har været enig om det — og der findes ikke nogen Uenighed derom —, synes det mig, at ogsaa de Embedsmænd, der tjene ved Hæren og ved Søværnet og tjene der ifølge Lov, og som vi skulle have og have ifølge Lov, og som skulle udføre den Gerning, Loven giver dem, have Krav paa at blive tagne med ved en Lønningsforbedring. Det er der ikke noget mærkeligt i.

Men selv om det var saaledes i 1903, da man stod midt i Lovgivningsarbejdet om Lønninger, at Partiet havde sagt: Der er ingen Grund til at gennemføre denne Side af Sagen nu! vilde der ikke have været noget mærkeligt i, om man nu to Aar efter, at man havde gennemført saa mange, som der er gennemført, tog denne Side med. Jeg finder det fuldt forsvarligt, at disse Lønningslove gennemføres, fuldt forsvarligt, fordi det har vist sig, at vi i Virkeligheden ikke kunne faa Pladserne forsvarlig besatte, saaledes som Loven kræver det, medmindre vi gennemføre forbedrede Lønninger. Det er ikke alene Løjtnanterne her er Tale om, men der er ogsaa adskillige af de øvrige Poster, vi ikke have kunnet faa forsvarlig besatte. Dernæst finder jeg det forsvarligt, fordi man ikke, naar man vil være retfærdig, kan optræde paa den Maade, at man siger: Visse Klasser af Statsembedsmænd skulle have Lønningsforbedring, medens andre Klasser, som ligeledes tjene Landet ifølge Lov, ikke skulle have det, de maa ikke faa det. Optræder man saa vilkaarligt, fraviger man det, der skulde være i alt Fald Demokratiets ledende Princip, nemlig Udøvelse af Retfærdighed. Og det Ord, som jeg gentagende har haft Lejlighed til at udtale udenfor Rigsdagen og indenfor Rigsdagen som værende et Ord, der formentlig kunde være ledende for Demokratiet, dette: Kræv Ret og øv Ret! vilde man træde under Fødder ved en saadan Fremgangsmaade.

Dertil kommer nu endelig, at denne Sag er en Sag, som dette Ministerium har taget i Arv efter sin Forgænger. Det forrige Ministerium har jo haft den under Behandling og var enig om, at den skulde